

kondition og teknik, og som bekendt har mange handicapgrupper netop en dårlig kondition, i mange tilfælde kombineret med koordinations- og balanceproblemer,

- idrætten medvirker til, at den enkelte oplever hverdagen mindre besværlig,
- den forbedrede sundhed og trivsel, opnået gennem idrætten, kommer også til udtryk i, at hverdagens besværligheder bliver nemmere at tackle, hvilket igen hyppigt kommer til udtryk i et reduceret medicinforbrug,
- handicapidrætten har endelig også en rehabiliterende funktion. Forudsætningerne for indlæring fremmes gennem bevægelse, og idrætten gør det derfor nemmere for den enkelte handicappede at erhverve eller generhverve fysiske færdigheder, som den enkelte enten aldrig har haft, eller som den enkelte har sat over styr. For mange nyhandicappede er situationen den, at hjernen dels skal lære nogle tidligere indlærte ting igen, dels skal lære nogle helt nye bevægelser eller færdigheder, der er nødvendiggjort af handicapet. Jo flere impulser og indtryk kroppen kan give hjernen, jo større er mulighederne for, at den nødvendige nyindlæring kan lykkes.

Alle disse fordele er velkendte, og i folketinget er der bred enighed om, at både kommuner, amter og stat bør give økonomisk støtte til fremme af handicapidrætten.

Lad os illustrere det med et par citater. Under folketingets forhandling om kulturministerens breddeidrætsredegørelse i februar 1985 udtalte Ole Vig Jensen (RV):

»Jeg vil også godt, som andre ordførere har gjort det, understrege betydningen af, at flere grupper får mulighed for idrætsudfoldelse. Der er nævnt handicapidrætten, som er undervejs, men vi ved jo stadig væk, at der er et mægtigt svælg imellem, hvor mange der har mulighed for at dyrke handicapidræt, og hvor mange der faktisk er handicappede.« Se Folketingstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 6846.

I selve redegørelsen skrev ministeren:

»Det må også fortsat være sådan, at det offentlige påtager sig en væsentlig del af ansvaret for de økonomiske rammer for idrætsudfoldelsen. Kunne de afledede besparelser på social- og sundhedssektorens konti gøres op, er det ikke usandsynligt, at det ville vise sig, at der ikke er tale om nogen netoudgift for stat, amter og kommuner.« Se Folketingstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 6305.

Forslagsstillerne er overbevisende om, at der er tale om en nettoindtægt, og at den er relativt stor

for netop handicapidrætten. Tænk f.eks. blot på de seneste forskningsresultater omkring bestemte former for løbetrænings overordentlig positive betydning for psykisk handicappede.

Dansk handicapidræt er i dag organiseret samlet under Dansk Handicap Idræts-Forbund (DHIF), der igen er et specialforbund under Dansk Idræts-Forbund. I 1977 havde DHIF 3.500 medlemmer, i 1981 var tallet 10.600, og i dag rummer DHIF 14.500 medlemmer fordelt på 160 foreninger, der tilbyder ca. 30 forskellige former for idrætsaktivitet.

I Danmark findes i dag ca. 300.000 med et fysisk eller psykisk handicap.

Handicapidrætten er altså organiseret i en afdeling for sig, og det strider naturligvis mod tanken om integration af handicappede, sådan som bl.a. Nør Christensen (CD) formulerede den under forhandlingen om breddeidrætsredegørelsen:

»Det store arbejde, der eksempelvis foregår omkring handicapidræt, skal heller ikke forbigås i tavshed. Integrationen mellem ikke-handicappede og handicappede er vigtigt for begge parter. Selvtilliden blandt de handicappede som følge af, at man kan yde noget, skal heller ikke undervurderes, rent bortset fra de almindelige fordele, som idræt giver alle. Naturligvis må et sådant område påkalde speciel opmærksomhed.« Se Folketingstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 6850.

Men også på idrætsområdet har integrationstanken sine begrænsninger i det virkelige liv. Jørgen Richter fungerer som leder i ungdomsafdelingen af Handicapidrætsforeningen for Vejle og Omegn og formulerer det på denne måde:

»Vi mener bestemt, at det er godt at integrere handicappede, hvor det er muligt. Men i mange tilfælde er det galimatias, fordi det altid bliver på de ikke-handicappedes betingelser. Og de unge åndssvage, som vi har med her, ville ikke få gode betingelser, hvis man forsøgte at integrere deres idrætsaktivitet med ikke-handicappedes. Derimod ville det være godt, hvis flere almindelige foreninger oprettede afdelinger med handicappede og man så var fælles i så stor udstrækning som muligt. Det er kun et par stykker af dem, vi har med her, som ville kunne gå ind i en almindelig forenings aktiviteter.« (Dansk Ungdom og Idræt, nr. 46, december 1985).

Udveksling af erfaringer omkring muligheder og begrænsninger i integration af handicappede i almindelige idrætsforeninger og diskussionen af disse erfaringer er kun et af de mange områder, det vil være muligt at blive klogere på ved etableringen af de nævnte handicapidrætscentre.